

CHARLES BRANDT

IR

Prípád najznámejšieho
nájomného vraha mafie
Franka „Íra“ Sheerana

NETFLIX

A NETFLIX FILM

MOTÝĽ

ír

CHARLES BRANDT

ÍR

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

I HEARD YOU PAINT HOUSES

Copyright © 2016 Charles Brandt

Published by Steerforth Press L.L.C., Spojené štáty americké

All rights reserved.

Translation © František Kópka 2020

Design © Motýl design 2020

NETFLIX is a registered trademark of Netflix, Inc. and its affiliates.

Artwork used with permission from Netflix, Inc.

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2020

ISBN: 978-80-8164-211-1

Mojej manželke
Nancy Pooleovej Brandtovej,
naším deťom a ich polovičkám Trippovi a Allison,
Mimi a Johnovi, Jenny Rose a Alexovi a našim vnúčatám
Maggie, Jacksonovi, Libby a Alexandrovi.

Pamiatke našich rodičov
Caroline DiMarcovej Brandtovej
Charlesovi P. Brandtovi
a
Maggie a kap. Earlovi T. Pooleovcom

Pamiatke starých rodičov mojej matky z Le Marche,
ktorým vďačím za všetko
Rose a Luigimu DiMarcovcom

POĎAKOVANIE

Som veľmi zaviazaný svojej neuveriteľne krásnej, talentovanej a úžasnej manželke Nancy, ktorá každú kapitolu a každú revíziu kriticky, poctivo a s citom zhodnotila pred tým, ako som ju poslal vydavateľovi. Kým som v New Yorku a vo Filadelfii pracoval na knihe, Nancy sa starala o všetko ostatné a dodávala mi každodennú dávku inšpirácie, povzbudenia a podpory. Keď so mnou niekedy navštívila Francka Sheerana, rozžiaril sa ako malý chlapec. Som jej hlboko vďačný za povzbudenie našich milujúcich detí Trippa Wieryho, Mimi Wiery a Jenny Rose Brandtovcov.

Z celého srdca ďakujem svojej výnimočnej matke, ktorá mi ako 89-ročná varila talianske jedlo, znášala moju prítomnosť a podporovala ma počas dlhých týždňov, ktoré som strávil v jej manhattanskom byte za svojím laptopom.

Veľkú vďaku vyjadrujem aj svojmu priateľovi, ikone vydavateľského biznisu Williamovi G. Thompsonovi, ktorý prvý vydal Stephena Kinga aj Johna Grishama a štedro poskytol svoje editorské skúsenosti a rady pri vývoji a realizácii tohto projektu.

Usmialo sa na mňa šťastie, keď Frank Weimann z Literary Group pristal na ponuku robiť môjho agenta. Frank si zobral projekt k srdcu ako súčasť histórie, ktorá by inak upadla do zabudnutia, vymyslel knihe názov a popchol Francka Sheerana správnym smerom v súvislosti s jeho posledným nahrávaným interview.

Keď zosnulý Neil Reshen navrhol, aby môj agent kontaktoval Sterforth Press, odrazu sme mali pre moju knihu vydavateľa, ktorý neustále premýšľa, aktívne spolupracuje a teraz je aj môj vzácný priateľ. Ďakujem ti, Neil, za to, že si nás dal dokopy s výnimočným Chipom Fleischerom a jeho spolupracovníčkou Helgou Schmidtovou.

Vyjadrujem vďaka spisovateľom ako Dan Moldea, Steven Brill, Victor Riesel a Jonathan Kwitny, ktorých šikovná investigatívna práca, pri ktorej sa vystavovali riziku fyzickej ujmy, odhalila a zachovala veľký kus z osobnej histórie Jimmyho Hoffu, histórie jeho čias a z jeho zmiznutia.

Ďakujem špeciálnemu agentovi Robertovi A. Garritymu, ktorý už odišiel do dôchodku, za precíznu a profesionálnu prácu, ktorú ako agent FBI pracujúci na prípade Hoffu urobil. Jeho práca a práca jeho kolegov mi umožnila spraviť svoj kus roboty.

Ďakujem agentom, vyšetrovateľom, prokurátorom a ich spolupracovníkom, ktorých snaha sa premenila na mnohé novinové titulky a články, ktoré som počas svojej práce preštudoval.

Ďakujem svojmu kreatívnemu bratrancovi Carminovi Zozzoraovi za jeho každodenné povzbudenie, vďaka ktorému som sa vydržal sústrediť na prácu v čase, keď bolo pre mňa ťažké pokračovať ďalej, a za jeho múdru radu, ktorou ma sprevádzal počas celého priebehu, ale najmä vtedy, keď som fňukal. „Len piš knihu. Ostatné príde samo.“

Mám nesmierne šťastie, že mám v živote po svojom boku svoju sestru a švagra Barbaru a Garyho Goldsmithovcov a ich rodinu Denisa, Lauru Rose, Dannyho, Pascala, Lucasa a Rose.

Vyjadrujem veľkú vďaka všetkým svojim úžasným známym a rodinám, ktorí podporovali túto knihu a jej nový záver, a tým kamarátom, ku ktorým som sa opakovane obracal po radu, povzbudenie a podporu. Sú to najmä Marty Shafran, Peter Bosch, Steve Simmons, Jeff Weiner, Tracy Bay, Thea Gunda, Joe Pistone, Lin DeVecchio, Al Martino, Leslie Little, Roland DeLong, Colin Jensen, Ed Gardner, Cheryl Thomas, Kathleen a Jerry Chamelesovci. Ďakujem vám. Hlbokú vďaka za mnohé si zasluhuje aj Rob Sutcliff.

Ďakujem ti, Lynn Shafranová, za všetky tvoje rady, najmä za to, že si mňa a Nancy zoznámila so zosnulým Tedom Feurym. Ted, veľmi ti ďakujem.

Ďakujem oceňovanému ilustrátorovi, autorovi a umelcovi, môjmu priateľovi Urimu Shulevitzovi, ktorý ma pred viac ako dvadsiatimi rokmi povzbudil k tomu, aby som sa začal venovať písaniu profesionálne.

Pripíjam vodou s citrónom na svojho zosnulého strýka zo Sassana, profesora Franka Zozzoraova, ktorý ma radami sprevádzal počas štúdia na University of Delaware a aj potom.

A s oneskorením ďakujem svojmu učiteľovi anglického jazyka zo strednej školy Stuyvesant High School z roku 1957 Edwinovi Herbstovi.

ÚVOD

„Russ a Frank“

V letnej chatke pri jazere v izbe plnej uplakaných a skrúšených členov rodiny Jimmyho Hoffu našiel FBI žltý poznámkový blok. Hoffa nechal blok položený vedľa telefónu. Do bloku napísal ceruzkou „Russ a Frank“.

„Russ a Frank“ boli blízki priatelia a verní spojenci Jimmyho Hoffu. Mohutný a svalnatý Frank bol Jimmymu počas jeho problémov so zákonom a s Bobbym Kennedym taký blízky a verný, že ho považoval za člena rodiny.

V ten deň pri jazere cítila rodina Jimmyho Hoffu hlboko v srdci strach, že jedine veľmi blízky priateľ a niekto, komu mohol dôverovať, sa vedel dostať dostatočne blízko, aby ublížil opatrnému a obozretnému Jimmymu Hoffovi – mužovi, ktorý si bol veľmi dobre vedomý svojich smrteľných nepriateľov. V ten deň sa „Russ a Frank“, teda mafiánsky vydierač Frank „Ír“ Sheeran a jeho krstný otec Russell „McGee“ Bufalino, stali hlavnými podozrivými v prípade najznámejšieho zmiznutia v dejinách Ameriky.

Každá kniha a seriózny text o Hoffovom zmiznutí obviňujú Franka „Íra“ Sheerana, Hoffovho vytrvalého podporovateľa z robotníckej organizácie Teamsters, že sa postavil proti svojmu priateľovi a učiteľovi. Tieto texty tvrdia, že Sheeran bol jedným z konšpirátorov a páchatelov, ktorí sa zúčastnili na Hoffovej vražde, a že vraždu odsúhlasil a naplánoval Russell „McGee“ Bufalino. Medzi týmito textami nájdeme knihy, ktoré vychádzajú z veľmi podrobného štúdia zdrojov, ako napríklad *Hoffove vojny (The Hoffa Wars)* od investigatívneho reportéra Dana Moldeaua, *The Teamsters* od zakladateľa Court TV Stevena Brilla a *Hoffa* od profesora Arthura Sloana.

7. septembra 2001, viac než 26 rokov od tohto záhadného zmiznutia, rodinný príslušník, ktorý bol v ten deň v chatke pri jazere a spolu so svojou matkou a sestrou zažíval tie hrôzostrašné chvíle, zorganizoval tlačovú konferenciu. Hoffov syn a prezident Teamsters James P. Hoffa vkladal veľké nádeje do nových skutočností, ktoré v súvislosti so zmiznutím jeho otca vyšli na povrch. FBI zverejnil informáciu, že test DNA vlasu dokázal, že Jimmy Hoffa sedel v aute, o ktorom sa dlho predpokladalo, že ho použili pri zločine. Hlavný korešpondent *Fox News* Eric Shawn sa spýtal Jamesa, či mohli jeho otca vlákať niektorí z ostatných dobre známych podozrivých. James potriasol hlavou pri každom mene, ktoré mu prečítali zo zoznamu, a napokon povedal: „Nie, môj otec týchto ľudí nepoznal.“ Keď sa Shawn spýtal, či jeho otca mohol vlákať do auta Frank Sheeran, James prikývol a odvetil: „Áno, otec by nastúpil do auta, v ktorom sedel on.“

Na záver tlačovej konferencie vyjadril James pred médiami želanie, že prípad vyrieši „priznanie na smrteľnej posteli“. V čase tejto konferencie bol Frank Sheeran jediný žijúci z pôvodných podozrivých, ktorý mal primeraný vek, aby mohol poskytnúť takéto priznanie. Tlačová konferencia sa uskutočnila štyri dni pred tragickými udalosťami z 11. septembra 2001. Po nich plánovanú účasť Jamesa P. Hoffu v televíznej talkshow Larryho Kinga zrušili.

O mesiac, keď Hoffov príbeh zmizol z prvých stránok novín, zatelefonovala Jimmyho jediná dcéra sudkyňa Barbara Crancerová Frankovi Sheeranovi zo svojej kancelárie na súde v St. Louis. Sudkyňa Crancerová spôsobom blízkym svojmu legendárnemu otcovi rýchlo prešla k veci a osobne naliehala na Sheerana, aby jej rodine poskytol informácie o zmiznutí jej otca, vďaka ktorým by mohli všetko uzatvoriť. „Spravte správnu vec,“ vyzvala ho. Sheeran dal na radu svojho právnik, neprehradil nič a odkázal Barbaru na svojho právneho poradcu.

Nebolo to prvý raz, čo tomuto Írovi sudkyňa Barbara Crancerová písala alebo telefonovala s cieľom odhaliť tajomstvá, ktoré ukrýval v duši. 6. marca 1995 Barbara Frankovi napísala: „Osobne verím, že mnohí ľudia, ktorí sa nazývali vernými priateľmi, vedia, čo sa Jamesovi R. Hoffovi stalo, kto ten skutok spravil a prečo. Skutočnosť, že

ani jeden z nich to našej rodine nikdy neprezradil – dokonca ani pod príslubom zachovania mlčanlivosti –, ma veľmi bolí. Som presvedčená, že jedným z tých ľudí ste aj vy.“

25. októbra 2001, týždeň po Barbarinom telefonáte, Frank „Ír“ Sheeran, vtedy osemdesiatročný starec, ktorý pri chôdzi používal chodúľku, začul klopanie na dvere svojho prízemného bytu. Boli to dvaja mladí agenti FBI. K mužovi na sklonku života sa správali priateľsky, uvoľnene a veľmi úctivo. Dúfali, že vekom jeho srdce zmäklo, či dokonca začal cítiť lútosť. Čakali na zmienené „priznanie na smrteľnej posteli“. Povedali, že sú primladí, aby si pamätali tento prípad, no zo spisu preštudovali tisícky strán. Netajili sa, že vedia o nedávnom telefonáte medzi ním a Barbarou, a otvorene mu povedali, že sa s ňou o tomto telefonáte rozprávali. Tak ako od 30. júla 1975, teda odo dňa, keď Jimmy zmizol, aj tentoraz Sheeran zopakoval agentom FBI, aby sa obrátili na jeho právnika, bývalého filadelfského štátneho prokurátora F. Emmetta Fritzpatrika.

Keď sa FBI nepodarilo presvedčiť Sheerana, aby im poskytol „priznanie na smrteľnej posteli“, 2. apríla 2002 úrad oznámil, že kompletný šesťnásťtisícstranový spis posunul michiganskému okresnému prokurátorovi a 1 330 strán zo spisu poskytol médiám a dvom deťom Jimmyho Hoffu. Zo strany štátu nedošlo k žiadnemu vzneseniu obvinenia. Po takmer dvadsiatich siedmich rokoch FBI napokon svoju snahu vzdal.

3. septembra 2002, presne rok po tlačovej konferencii Jamesa P. Hoffu, vzdal svoje úsilie aj štát Michigan a prípad uzatvoril s tým, že jedinú, čo môže spraviť, je opätovne vyjadriť Hoffovým deťom úprimnú sústrasť.

Počas tlačovej konferencie, na ktorej michiganský okresný prokurátor David Gorcyca oznámil svoje rozhodnutie, okrem iného povedal: „Tento prípad má prvky veľkolepého detektívneho románu, v ktorom sa hľadá vrah, ibaže záverečná kapitola, žiaľ, chýba.“

Kniha *Ír* je detektívka, v ktorej sa hľadá vrah, ale nie je to román. Je to opis historických udalostí založený na rozhovoroch s Frankom Sheeranom, ktorých väčšinu som nahrával. Prvý rozhovor sme absolvovali

v roku 1991 v Sheeranovom byte krátko po tom, ako sa mi s kolegom podarilo vybaviť Sheeranovo predčasné prepustenie z väzenia na základe jeho zdravotného stavu. Hneď po tomto stretnutí si Sheeran rozmyslel našu spoluprácu z dôvodu vypočúvacej povahy interview. Priznal viac, ako mu bolo milé. Povedal som mu, aby sa so mnou opäť skontaktoval, keď si to rozmyslí a bude ochotný znieť moje vypytyvanie.

V roku 1999 Sheeranove dcéry svojmu starnúcemu a chorému otcovi vybavili súkromnú audienciu u monsignora Heldusora z Kostola svätej Doroty vo Filadelfii. Sheeran sa stretol s monsignorom, ktorý mu dal rozhrešenie za jeho hriechy, aby ho mohli pochovať na katolíckom cintoríne. Frank Sheeran mi povedal: „Verím, že smrťou sa to nekončí. Ak mám nejakú šancu, nerád by som o ňu prišiel. Nechcem si zabuchnúť dvere.“

Po audiencii u monsignora Heldusora ma Sheeran kontaktoval a na jeho žiadosť som sa zúčastnil na stretnutí v kancelárii jeho právnik. Na stretnutí Sheeran súhlasil, že sa podrobí môjmu vypytyvaniu, a tak sme sa začali stretávať, pričom naše stretnutia trvali päť rokov. Pri interview som vychádzal zo svojich skúseností, ktoré som nadobudol ako bývalý prokurátor zaoberajúci sa vraždami a trestami smrti, autor prednášok na tému krížového výsluchu a študent vypočúvania a tiež ako autor niekoľkých článkov na tému pravidlá najvyššieho súdu o vylúčení nezákonne získaného dôkazu. „Si ten najtvrdší policajt, s akým som mal kedy do činenia,“ vyhlásil raz predo mnou Sheeran.

V prítomnosti tohto Íra som strávil nespočetné množstvo hodín, stretával sa s údajnými mafiánmi, cestoval som autom do Detroitu, aby som vyhľadal miesto Hoffovho zmiznutia, vycestoval autom do Baltimoru, aby som navštívil miesto, kam Sheeran doručil dve zásielky pre podsvetie, zoznámil som sa so Sheeranovým právnikom aj s jeho rodinou a priateľmi, aby som lepšie spoznal muža, ktorý je hlavným hrdinom tohto príbehu. Strávil som množstvo hodín telefonátmi i osobným získavaním a výberom materiálu, ktorý vytvoril základ pre túto knihu.

Prvým pravidlom úspešného vypočúvania je veriť, že váš respondent sa vám chce priznať i napriek tomu, že to popiera a klame. To bol prípad Franka Sheerana. Druhým pravidlom je nechať vypočúvaného hovoriť. Ani to pri Sheeranovi nebol nikdy problém. Nechajte slová plynúť a pravda si nakoniec vždy nájde cestu na povrch.

Čosi vo Frankovi Sheeranovi chcelo už dávno, aby zo seba tento príbeh dostal. V roku 1978 vznikol spor týkajúci sa toho, či sa Sheeran počas telefonického rozhovoru azda pod vplyvom alkoholu priznal Stevenovi Brillovi, autorovi knihy *The Teamsters*. FBI veril, že Sheeran sa Brillovi priznal a tlačil na neho, aby im odovzdal nahrávku. Dan Moldea, autor knihy *Hoffove vojny (The Hoffa Wars)*, v jednom zo svojich článkov napísal, že Brill mu počas raňajok v hoteli prezradil, že má na nahrávke Sheeranovo priznanie. No Brill to možno preto, aby sa z neho nestal svedok, ktorý by potreboval ochranu, v novinách *New York Times* verejne poprel.

Počas náročného priebehu rozhovorov som sa tiež snažil chrániť a zachovať Sheeranove práva, aby jeho slová neposkytli priznanie, ktoré by z právneho hľadiska obstálo pred súdom.

Počas písania knihy Frank Sheeran prečítal a schválil každú kapitolu. Potom si opäť prečítal celý rukopis a odsúhlasil aj ten.

14. decembra 2003 Frank Sheeran zomrel. Šesť týždňov predtým mi počas zhoršenia svojho zdravotného stavu poskytol z nemocničného lôžka posledné nahrávané interview. Povedal mi, že sa vyspovedal a prijal od kňaza sviatosť oltárnu. Bez toho, aby použil akýkoľvek obranný právnický jazyk, sa Frank Sheeran rozhodol nechať nahráť na kameru vo „chvíli pravdy“. Zdvihol pred kameru výtlačok tejto knihy a postavil sa za informácie, ktoré sa práve chystáte prečítať, vrátane svojej úlohy v tom, čo sa 30. júla 1975 stalo Jimmymu Hoffovi.

Na druhý deň, asi týždeň pred tým, ako ho celkom opustili sily, ma Frank Sheeran poprosil, aby som sa s ním pomodlil Otčenáš a Zdravas Mária, čo som aj spravil.

Napokon slová Franka Sheerana stoja pred súdom verejnej mienky a každý čitateľ ich môže súdiť ako súčasť dejín minulého storočia.

Hlavnou nitou príbehu je výnimočný a fascinujúci život Franka Sheerana, bystrého Íra, ktorého vychovávali ako zbožného katolíka, uličníckeho dieťaťa Veľkej hospodárskej krízy, bojmi zoceleného hrdinu druhej svetovej vojny, vysokopostaveného funkcionára odborovej organizácie International Brotherhood of Teamsters, muža, ktorého Rudy Giuliani v občianskom procese v súvislosti s porušením protimafiánskych zákonov RICO obvinil z toho, že „konal v súlade“ s vlád- nucim výborom La Cosy Nostry, iba jedného z dvoch Netalianov, ktorý figuroval na Giulianiho zozname dvadsiatich šiestich najvyššie postavených mafiánov, medzi ktorými sa nachádzali bossovia Bonnanovcov, Genovesovcov, Colombovcov, Lucheseovcov, rodín v Chicagu a v Milwaukee, ako aj rôzni podbossovia, odsúdeného kriminálnika, mafiánskeho vydierača a legendárneho čestného chlapíka, otca šty- roch dcér a milovaného starého otca.

Keďže v zložitom živote Franka Sheerana boli aj pozitívne stránky ako účasť vo vojne a láska k deťom a vnúčatám, počas jeho pohrebu som pomáhal niesť zelenú truhlu s jeho telom zahalenú americkou vlajkou na miesto posledného odpočinku.

Predkladám vám poslednú kapitolu príbehu Hoffovej tragédie, zlo- činu, ktorý zasiahol a strašil každého, kto s ním bol spojený, vrátane tých, ktorí ho vykonali, najmä však rodinu Jimmyho Hoffu, ktorá sa snažila spoznať osud svojho otca.

Poznámka autora: Časti, ktoré predstavujú rozprávanie Franka Sheerana, vychádzajú zo stoviek hodín rozhovorov a sú označené úvo- dzovkami. Niektoré časti a kapitoly, ktoré som napísal ja, dopĺňajú dôležité detaily a dotvárajú kontext uvedených udalostí.

KAPITOLA 1

„Na to nebudú mať gule“

Poprosil som svojho šéfa Russella „McGeeho“ Bufalina o dovoľenie zatelefonovať Jimmymu do jeho chaty pri jazere. Mal som mierovú misiu. V tom čase bolo jedinou mojou úlohou ochrániť pred tým Jimmyho.

S Jimmym som sa spojil v nedeľu poobede 27. júla 1975. V stredu 30. júla Jimmy zmizol. Žiaľ, ako my hovoríme, odišiel do Austrálie – tam dole. Môj priateľ mi bude chýbať, až kým sa jedného dňa opäť nestretneme.

Jimmymu som do jeho chaty pri jazere Orion neďaleko Detroitu telefonoval z vlastného telefónu zo svojho bytu vo Filadelfii. Ak by som bol v nedeľu na akcii, volal by som z telefónnej búdky. Keby som na dôležité hovory používal vlastný telefón, neprežil by som tak dlho. Nie som mechom udretý. Čosi v tej hlave mám.

Stál som v kuchyni pri telefóne s kruhovým číselníkom pripevnenom na stene, a skôr ako som vykrútil číslo, ktoré som poznal naspamäť, chvíľu som premýšľal, čo Jimmymu poviem. Za tie roky odborových rokovaní som sa naučil, že skôr ako otvorím ústa, je najlepšie pripraviť si v hlave, čo budem hovoriť. Navyše to nemal byť jednoduchý rozhovor.

Keď Jimmyho v roku 1971 na základe Nixonovej prezidentskej amnestie pustili z basy a začal sa opäť usilovať o svoje miesto prezidenta Teamsters, nebolo s ním reči. Tak to niekedy býva u chlapov, ktorí sa prvý raz dostanú von. Prestal si dávať pozor na jazyk – v rádiu, v novinách, v televízii. Zakaždým, keď otvoril ústa, povedal niečo o tom, ako tú mafiánsku bandu odhalí a vyženie ju z odborov. Dokonca vyhlásil,

že jej zabráni používať peniaze z penzijného fondu. Niektorým ľuďom sa nemohlo páčiť, keď počuli, že keby sa dostal späť, ich zlatá žila by vyschla. Z Jimmyho strany však išlo prinajlepšom o pokrytectvo, lebo práve on tú takzvanú mafiánsku bandu priviedol do odborov a penzijného fondu. Jimmy ma dostal do odborov cez Russella. Mal som preto veľmi dobrý dôvod obávať sa o svojho priateľa.

Moje obavy sa začali deväť mesiacov pred tým, ako mi Russell dovolil zatelefonovať Jimmymu. Jimmy predtým letel do Filadelfie. Mal rečniť na večierku na počesť Franka Sheerana v Latin Casino. Bolo tam tritisíc hostí – moji dobrí priatelia a rodina, medzi nimi starosta, okresný štátny zástupca, chlapani, s ktorými som bojoval vo vojne, spevák Jerry Vale a tanečnice zo skupiny The Golddiggerss nohami, ktoré nikdy nevyjdú z módy, a istí ďalší hostia, ktorých by FBI nazval La Cosa Nostra. Jimmy mi daroval zlaté hodinky vykladané diamantmi. Rozhliadol sa po prítomných hostoch a povedal: „Nikdy som si neuvedomil, že ste takí silní.“ To bol špeciálny komentár, lebo Jimmy Hoffa bol jeden z dvoch najmocnejších mužov, ktorých som poznal.

Skôr ako nám priniesli večeru z prvotriednych rebierok, podišiel k Jimmymu počas fotenia akýsi bezvýznamný chlapík, ktorý s ním sedel v base, a požiadal ho o desať litrov na nejaký biznis. Jimmy vytiahol z vrečka dvetisícpäťsto dolárov a podal mu ich. Taký bol Jimmy – mal mäkké srdce.

Prirodzene, bol tam aj Russell Bufalino. Druhý z dvojice najmocnejších mužov, ktorých som poznal. Jerry Vale zaspieval Russovi jeho obľúbenú pesničku *Spanish Eyes*. Russell šéfoval bufalinovskej rodine v severnej Pensylvánii a vo veľkých častiach New Yorku, New Jersey a Floridy. Mal sídlo mimo New Yorku, takže nepatril do vnútorného okruhu piatich newyorských rodín, ale všetky rodiny sa chodili za ním o všetkom radiť. Keď bolo potrebné niečo dôležité vybaviť, Russell to dostal na starosť. Rešpektovali ho po celej krajine. Keď v kresle v newyorskom holičstve zastrelili Alberta Anastasiu, Russella ustanovili hlavou tejto rodiny, kým sa všetko neurovná. Ťažko sa môžete tešiť väčšej úcte, ako sa tešil Russell. Bol veľmi mocný. Verejnosť o ňom nikdy nepočula, ale rodiny a tajní agenti vedeli, aký je silný.

Russell mi daroval zlatý prsteň, ktorý dal špeciálne vyrobiť len pre troch ľudí – seba, svojho zástupcu a mňa. Navrchu mal tri veľké zlaté emblémy dolára obrúbené diamantmi. Russ bol doma v priekupníčeni s kradnutými vecami a vo svete zlodejov áut. Bol tichým spoločníkom v mnohých klenotníctvach na známej newyorskej ulici s klenotníctvami.

Aj tu v domove dôchodcov mám stále okolo zápastia zlaté hodinky od Jimmyho a na prste zlatý prsteň od Russella. Na druhej ruke nosím prsteň s mesačnými kameňmi všetkých svojich dcér.

Jimmy a Russell si boli veľmi podobní. Od hlavy až po päty to boli čisté svaly. Obidvaja boli na vtedajšie pomery nízki. Russ meral asi 173 centimetrov, Jimmy približne 165 centimetrov. Ja som bol vtedy vysoký 193 centimetrov a musel som sa zohnúť, keď som chcel s nimi hovoriť tak, aby ma nikto nepočul. Celí boli ako zo škatuľky a mentálne aj fyzicky tvrdí. V jednej dôležitej veci sa však líšili. Russ bol veľmi rezervovaný a hovoril potichu aj vtedy, keď sa hneval. Jimmy každý deň vybuchol len preto, aby udržiaval vo forme výbušnosť, a zbožňoval publicitu.

Tú noc pred mojou čestnou večerou sme si ja a Russ sadli s Jimmym. Usadili sme sa za stôl v Broadway Eddie's a Russell Bufalino Jimmymu Hoffovi bez obalu oznámil, že sa má prestať usilovať o post prezidenta odborov. Povedal mu, že istým ľuďom vyhovuje mať za prezidenta Franka Fitzsimmonsa, ktorý nastúpil na Jimmyho miesto po tom, ako šiel Jimmy do basy. Nikto pri stole to nepovedal nahlas, ale všetci sme vedeli, že týmto ľuďom vyhovoval ľahký prístup k veľkým pôžičkám z penzijného fondu Teamsters, ktorý im poskytol poddajný Fitz. Pôžičky dostávali aj za Jimmyho a jemu z toho zakaždým niečo kvaplo, ale podmienky si vždy určoval sám. Fitz týmto ľuďom ustupoval. Zaujímalo sa iba o chľast a golf. A nemusím ani hovoriť, akou dojnou kravou je miliardový penzijný fond.

Russell povedal: „Prečo kandiduješ? Nepotrebuješ peniaze.“

Jimmy odvetil: „Nie je to o peniazoch. Nechcem nechať odbory Fitzovi.“

Keď som sa po sedení chystal odviezť Jimmyho späť do hotela Warwick, Russ ma zobral bokom a povedal mi: „Porozprávaj sa so